

her nævnte Straffe paa den Maade, hvorpaa jeg tror, de bør stemples. Paa den anden Side deler jeg fuldstændig den Opfattelse, som blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (C. B. Nyholm) med Hensyn til den Straf, der bestaar i Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Denne Straf har det, som er det Karakteristiske for den militære Verden, nemlig at den henveder sig til den Væresfølelse, der netop skal være Soldatens Kjendemerke, og det, som skal bære ham frem i hans Kamp, og dernæst har den en fordelagtig Egenskab til, nemlig, at den i og for sig indeholder Muligheden for at faae Væresoprejsning. Den Skam, der er sat paa en Mand, som en Gang har været krumsluttet eller sat i staaende Arrest, lader sig vanskeligt forvinde, men den Være, som vindes af en Mand, der, efter at have været nedsat i de Meniges 2den Klasse, atter gjenfinder sin Kolarde, udsletter fuldstændig den Mlet, som ved Nedsættelsen blev sat paa ham. Naar vi altsaa kunne forene disse to Anstuelser paa dette Punkt saaledes, at vi lode disse korporlige Straffe kun blive anvendelige paa Folk, som havde mistet deres Soldaterære, saa forekommer dette mig at være en Udvei af en ellers meget vanskelig Konflikt. Man har mod Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse indvendt, at det er saarende for Kammeraterne at være sammen med ham i Kompagni, og man har tidligere anvist en Wei, som paa en Maade er hjemlet i Hærloven, saavidt jeg husker, § 44, nemlig Oprettelsen af Straffekompanier. Jeg tror imidlertid, at denne Wei ikke er heldig, idet Muligheden af Gjenhervelsen af den tabte Være ved Oprettelsen af saadanne Straffekompanier i Grunden afskjæres de Menige af 2den Klasse. Fra det Dieblik af, at en Saadan er indsat i et Straffekompani, er hans Fremtid ham affaa- ren, hvorimod netop dette, at han vedbliver at være i sin Afdeling, er en daglig Paamindelse om Weien til og Muligheden af at gjenhverve Kolarde. — Jeg har endnu et Par Bemærkninger at gjøre til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds i Anledning af hans Bemærkninger om § 161. Det fore-

kommer mig, at her var en Misforstaaelse til- stede, idet det jo aabenbart ikke kan være Meningen med de Anordninger, som nævnes i denne Paragraf, at de skulde sigte til saadanne Bestemmelser, der henhøre under de nu bestaaende Krigsartikler og saadanne Anordninger, hvorimod Meningen maa være, at Enhver skal straffes, der overtræder saadanne Pligter, der paahviler ham i Kraft af saavel bestaaende som fremtidige Anordninger, f. Ex. Reglementer eller slikt. Jeg vilde heller ikke kunne ønske, at der foretoges nogen væsentlig Forandring i Lovforslagets § 124 om Hævdelsen af den Respekt, der udenfor Tjenesteforholdet tilkommer Overmanden af hans Undermand. Det Exempel, hvortil det ærede Medlem henviste, og som naturligvis i dette Dieblik har en vis odios Klang, bør efter min Mening ikke fordommes saa meget fra den mulige Doms Side som fra det foreliggende Tilfældes Side. Jeg for mit Vedkommende beklager ikke, at der findes Bestemmelser, i Kraft af hvilke en Mand kan blive dømt for sliige respektstridige Forseelser, men hvad vi vist Alle ville beklage, er, naar disse Bestemmelser bringes til Anvendelse i Forhold, hvor de ikke burde anvendes. Dette affjærer jo imidlertid ikke Berettigelsen af saadanne Bestemmelser i og for sig, og jeg skulde meget beklage, hvis Tendentzen til evindeligt Kritik over Overordnede skulde gribe mere om sig, end Tilfældet allerede er i en Grad, som ikke er heldig. Med Hensyn til det ærede Medlems Uttringer om Drillerier, da forekom det mig, at vi her kom ind paa et Omraade, som ganske vist ikke kan blive Gjenstand for Bedømmelse ved denne Lov. Jeg tror imidlertid nok, at vi, naar vi komme til Ordningen af selve Rettergangen, kunde finde en Udvei i saa Henseende. Det er ganske vist, at en Undermand saavel i som udenfor Tjenesten fra den Overordnedes Side kan blive udsat for saadanne Drillerier, Insinuationer, Anthyndinger o. s. v., som ikke paa nogen Maade hverken ved borgerlig eller militær Ret kunne blive Gjenstand for Paadømmelse, hvorimod den Underordnede ofte vil kunne blive opægget derved i den Grad, at han endog saa lader sig forlede til Boldsomhed. Jeg figter herved til den Paragraf i Lovforslaget, hvor det hedder, at den Undermand, som i Tjenesten lader sig